

Церква останніх днів

По всьому світі в наші дні чути відлуння революцій. Немає такої країни, включаючи Америку, яка не підпала б під їхній вплив. З усіх боків нас оточують ознаки перемін. Всюди діють революційні сили, частина яких вживають насильство, а інша частина – різні політичні методи. Звичайно ж, це свідчить про те, що ми живемо у час криз, час політичних, соціальних і релігійних потрясень.

Бог обіцяв нам, що все, що тільки може хитатися, буде похитане (Євр. 12:26). З тієї причини пора пролунати революційній ноті й у Церкві. Межу, за якою пробудження було можливе, ми пересікли, можливість відбудови через реформацію лишили позаду. Революцію, що торкається основ життя, повинно пережити і християнство теж. Я проповідую цей мною зроблений висновок, переживши сильне потрясіння духа. Надто пізно для нас забавлятися поверховими питаннями. Ми повинні зректися своїх особистих егоїстичних іграшок і припинити зосереджені на людині спроби змусити релігію служити нам.

Надважливо, щоб ми повернулися від декларування догматів і захисту доктрин до відкриття основних положень і принципів віри. Бог перестав бути центром існування для людей. Центром людини стала вона сама, а її «Я» стало її богом. Для того, щоб захитати вкорінені в нас старі центри, перш ніж Святий Дух зможе привести нас до істинного центру, котрим є Христос, нерідко потрібно використовувати методи, які в медицині носять назву шокової терапії. Доки ми не віддамо себе в руки Божі для проведення Його терапії, ми, як і раніше, будемо зосереджені на якомусь переживанні, групі людей, певній грані істини, своїй роботі чи релігійній діяльності. Все це – зовнішні фальшиві центри.

Ви можете пережити перший удар шокової терапії в цю мить, коли я скажу: «Не кличте людей прийти до Бога, щоб стати щасливими і отримати матеріальне благословіння».

Наша ціль в тому, щоб розбудити людей і налаштувати їх на виконання тієї задачі, для якої вони були створені. Головна тема цих урочків – не людина,

не її благополуччя і потреби. Головна тема полягає в тому, щоб вияснити, хто ж такий Бог, щоб ми могли зрозуміти, чого Він насамперед бажає і що має на увазі в кінцевому рахунку стосовно Себе і Свого Всесвіту. Доки ми не вернемося до початків і не визнаємо, який принцип закладений в основі Церкви, які її цілі і завдання, які вона повинна виконати для Бога, ми будемо продовжувати творити щось таке, що зосереджене на людині, що управляється людиною, а називає себе «церквою». Перш за все ми повинні визнати, що живемо на землі не для виконання наших власних волі і цілей, а для виконання волі та цілей Бога.

Ось молитва Павла за ефесян: «щоб Бог...просвітив очі серця вашого, щоб ви пізнали, в чому полягає надія Його покликання» (Еф. 1:18). Першорядне завдання полягає не в тому, щоб звернути нашу увагу на проблеми людини, а спрямувати наш погляд на Самого Бога. Ось де справді починає діяти покаяння. Коли ми визнаємо, що збилися на одну з релігійних доріг і упустили саму ціль нашого життя, то мусить звершитися покаяння. І справа не в тому, щоб просто сказати: «Я був неправий». Ми повинні покаятися, навернувшись до Бога знову!

Віруючі можуть не усвідомлювати цього, але ми завжди зосереджені чи на людині, чи на Богові. Кожен вибір, який ми робимо у житті – це випробування. Це було випробуванням для першого Адама. Це було випробуванням і для останнього Адама – Самого Ісуса Христа. Це випробування, через яке ви проходите кожного дня. Кожне випробування, кожна спокуса полягає

в наступному: залишитеся ви зосередженими на Богові чи зосередитеся на собі.

Якось ми з жінкою зібрали деякі старі релігійні книги. Я пам'ятаю, як знайшов старий пісенник, у якому не було навіть назв пісень. Чим вони відрізнялися від сучасних, прекрасно виданих збірників псалмів? Всі вони говорили про характерні властивості Бога. Було видно, що центром і фокусом авторів пісень був Сам Бог. Коли ви читаєте слова пісень, написаних Чарльзом Веслі чи Фіннеєм Кросбі, в них звучить, не зважаючи на зовнішню простоту, велика теологія, тому що всі вони вказують на Бога, благословенного Відкупителя. Сьогодні фокус людини спрямований на саму себе. При такому підході всі концепції і методи, які з них витікають, настільки спотворюються, що здається, ніби Церква представляє Бога, Який діє виключно для людини, для її благословіння і щастя на землі.

Таке враження, що ця думка просліджується і в більшості проповідей. Приходьте, хай вас Бог благословить! Бог бажає, щоб ви були багаті, щасливі та блаженні! Деякі щиро переконані, що в цьому і полягає справжня праця Церкви. Хто ж іще більш важливий для Бога, як не людина? Може ви задавалися питанням, чому Церква не досягла зрілості відповідно до Божого наміру? Причина в тому, що вона зосереджена на людині. Секрет усвідомлення кінцевого Божого задуму полягає в тому, щоб виправити нашу точку відліку. Ми повинні повернутися, щоб заново почати наші справи, але уже з Богом. Нашим кінцевим призначенням

є уподібнення до образу Божого Сина. Це мета й початкова точка відліку.

Людина в гріхопадінні сама стала своїм власним центром. З того часу і до наших днів «Я» – центр падшої людини. Те, що істинне стосовно людини, істинне і стосовно Церкви, яка втрачає своє значення перед Богом. Людина стає центром зосередження уваги. В Посланні до Римлян, 1-ий розділ, використовується, напевно, найвиразніша в Біблії мова. Прочитаємо 21 вірш: «То як вони, пізнавши Бога, не прославили Його як Бога і не дякували, а зникчменіли в мудруваннях своїх, і запаморочилось нерозумне їхнє серце: називаючи себе мудрими, стали нерозумними; і славу нетлінного Бога замінили на подобу образу тлінної людини, і птахів, і четвероногих, і плазунів, – тому і видав їх Бог у похотях їхніх сердець нечистоті, щоб вони самі сквернили тіла свої...»

Бог віддав їх нечистому духу. Що то за нечистий дух? Вони пожертвували Богом ради людини. Людина стала прославляти твориво замість Творця. Нечистий дух – це дух власного «Я». Ви завжди це знайдете в Біблії стосовно людини: норовливість, порок, егоїзм. Все це є часткою нечистоти. Бог віддав людей їхній зосередженості на собі, а звідти дорога веде невідвратно вниз: до гомосексуалізму, до всякої неправди, збоченого розуму і Божого суду.

Біблія каже, що Бог створив людину для Свого благовоління і утіхи. Починаючи жити для Його утіхи, ми знаходимо своє найбільше задоволення. Коли наші чуття зосереджені на Богові, Він посилає нам насолоду. Коли вся мета нашого життя зосереджена на

Богові, коли кожен наш вибір залежить від відповіді на питання: чи є в цьому Божа воля? – так що кожної миті на кожному місці ми твердо стоїмо на одному – догодити Богу, тоді виконуються і Божі обітници: «Втішайся (насолоджуйся – англ.) Господом, і Він здійснить бажання серця твого» (Пс. 37:4).

Але людина спрямовує бажання свого серця на земні речі, замість того, щоб утішатися Богом. Бог повинен стати моїм центром, і Він повинен бути моїм бажанням. Бажання Бога повинно бути моїм бажанням. Божа воля – моєю волею. Мої прагнення повинні співпасти з прагненнями Бога. Тоді Бог дасть мені бажання мого серця. Коли Ісус давав зразок молитви, Він сказав: «Отче наш, що еси на небесах! Нехай святиться ім'я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі...» (Мт. 6:9,10). У цій молитві Господь показав, де знаходиться центр надії нашої. Він – у Богові. Спершу ми повинні молитися про те, щоб прийшло Боже Царство і здійснилася Божа воля. Тоді і тільки тоді ми можемо продовжувати: «Хліб наш насущний дай нам сьогодні...» (в.11).

Після визнання того, що у багатьох церквах людина стала центром уваги, повинно відбутися щире справжнє покаяння. Для того, щоб це сталося, як і у випадку з грішниками, Церква повинна прийняти докір і побачити свій гріх таким, яким його бачить Бог.

Амінь.

Берт КЛЕНДЕННЕН
євангеліст «Школи Христа»
«СВ» №141, березень 2007